

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

Začalo to v Ascaloně

Starý dobrý western

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

–

ZAČALO TO V ASCALONĚ

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal **MAJOR SLIK**

(Pro čtenáře od patnácti let)

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-32-6 (epub)

978-80-87976-33-3 (mobi)

978-80-87976-34-0 (pdf)

PŘEDMLUVA

O tom muži, o jeho mimořádné střelecké zručnosti a téměř neuvěřitelných skutcích, jsem slyšel poprvé vyprávět Wyatta Earpa, nejznámějšího šerifa Spojených států a legendu Divokého Západu.

Bylo to na konci léta roku 1902, kdy senátor Benjamin Harris v rámci své kampaně za znovuzvolení objížděl v soukromém vlaku všechna města v Arizoně a vedoucí jeho kampaně měl ten geniální nápad přemluvit Wyatta Earpa, aby senátora na jeho cestě doprovázel a vystupoval na jeho předvolebních shromážděních, což tam vždy přivedlo davy lidí a zcela určitě pak přispělo i k jeho pozdějšímu volebnímu vítězství.

Já byl tenkrát čerstvý absolvent důstojnické školy, který byl jako poručík převelen do posádky ve Fort S., kde měl senátorův vlak rovněž jednu ze svých zastávek. Byla to samozřejmě událost, o které se mluvilo týden předem, a náš velitel, plukovník Collins, uspořádal na senátorovu počest slavnostní večeři za účasti celého důstojnického sboru.

Už jako kluk jsem měl nejráději historky o mužích, kteří se při osídlování Západu proslavili svým střeleckým uměním. Znal jsem jména těch nejslavnějších nejen z vyprávění, ale i z novinových článků, jejichž výstřižky jsem si pečlivě uschoval, a z paperbackových sešitů o jejich životě a skvělých kouscích, které druhořadí pisálkové chrlili ve velkém množství. Sice s nevalným obsahem a vesměs nepravdivými příhodami, za které jsem ale ochotně utrácel veškeré svoje kapesné.

A teď jsem měl konečně příležitost poznat jednoho z hrdinů svého dětství na vlastní oči!

Posádková jídelna byla ten večer slavnostně osvětlena, vyzdobena senátorovými fotografiemi, které dodal jeho volební tým, a stoly byly uspořádané do písmene U. V čele seděli senátor a jeho paní, vedle ní náš velitel se svojí manželkou, po pravici senátora pak Wyatt Earp a vedoucí senátorovy kampaně, asi čtyřicetiletý chlapík s brýlemi a nazrzlými vlasy.

Vzhledem ke svému postavení, jako jeden ze služebně nejmladších důstojníků, jsem seděl až na konci stolu a svého hrdinu jsem tak viděl jenom z dálky. Přesto jsem vzrušením nemohl ani jíst a chtěl jsem si zapamatovat každý jeho pohyb, výraz tváře a větu, kterou pronesl. V té době to byl pán okolo padesátky, neměl již svůj typický knír a vůbec se nepodobal tomu muži, jak byl zobrazován v knížkách i novinách. Měl na sobě dobře padnoucí tmavý oblek s vestou a z počátku působil dojmem, že se v naší společnosti necítí zrovna nejlépe. Rozpačitě

se usmíval, když senátor s uznáním a kupodivu vtipně hovořil o jeho zásluhách při prosazování zákona, na první otázky našeho velitele a některých z přítomných dam odpovídal tichým hlasem a dost neobratně. Jak ale večer pokračoval a na přípitcích se již vypilo několik sklenek šampaňského, počáteční tréma z něj spadla a najednou bylo vidět, že je to stále pozoruhodný muž a výborný společník.

Moje kolegy samozřejmě nejvíce zajímaly příhody z jeho pestrého života strážce zákona, a tak musel – zřejmě již po sté – vyprávět o slavné přestřelce u OK Corralu v Tombstonu, které se zúčastnil spolu se svými bratry, o rozprášení bandy Kučeravého Billa a o svých dalších, méně známých dobrodružstvích.

Odpovídal na otázky ochotně a s humornou nadsázkou líčil tyto příběhy jako něco zcela všedního, vůbec ne nebezpečného, a svůj podíl na těchto událostech jako celkem bezvýznamný. Bylo to zábavné a večer tak příjemně ubíhal.

V jednu chvíli jsem si proto i já dodal odvahy, vstal jsem, a když se na mne Wyatt Earp podíval, oslovil jsem ho: „Pane Earpe, jak jsme tady slyšeli, vy jste osobně poznal hodně mužů, kteří se proslavili jako pistolníci Západu – Doc Hollidaye, Bata Mastersona, Billa Hickoka, Jacka Sladeho i Johna Wasleye Hardina. Povězte mi, prosím, kdo z nich byl nejlepší střelec? Který byl podle vás nejnebezpečnější?“

Mezi důstojníky to zašumělo a ozvaly se nesouhlasné poznámky typu ‚to je ale hloupá otázka‘, ‚vždyť je to přece jasné, kdo byl nejlepší‘ a podobně.

Wyatt Earp odpověděl až po chvíli, a tentokrát kupodivu zcela vážně: „Myslím, že na vaši otázku nelze odpovědět jednoduše a jedním jménem, poručíku. Všichni ti muži, které jste jmenoval, byli vynikající střelci – jejich výjimečnost byla ale u každého z nich v něčem jiném. Kupříkladu Bat Masterson byl zřejmě nejrychlejší střelec, jakého jsem kdy poznal, jeho výstřely ale nebyly přesné a první ránou obvykle nic nezasáhl. Jack Slade zase střílel přesně – viděl jsem jednou, jak revolverem trefil letící křepelku na dobrých dvacet yardů, při taseň byl ale pomalejší než já. Doc Holliday se proslavil zejména tím, jak sám vyhledával souboje a okázale přitom dával najevo, že mu na životě vůbec nezáleží. Divoký Bill Hickok vzbuzoval respekt svojí chladnokrevností a souboje vyhrával díky předvídavostí, se kterou uměl předem odhadnout chování protivníka. A John Wesley Hardin? To byl paranoidní psychopat, jehož pověst se zakládala pouze na tom, že údajně zabil nejvíce mužů. Takže já opravdu nevím...“

Na chvíli se odmlčel.

„I když – přeci jen – setkal jsem se s jedním mužem, tehdy vlastně ještě mladíkem, který uměl vytáhnout revolver d'ábelsky rychle, střílel s obdivuhodnou jistotou, pistolí i puškou, byl mrazivě chladnokrevný, neskutečně odvážný a s předvídavostí téměř všestekou. A pokud je pravdou, co jsem o něm později slyšel, tak zabil více mužů než Hardin. Ano – myslím, že mohu s klidným svědomím říci, že on byl nejnebezpečnější ze všech mužů, které jsem kdy poznal. Vlastně stále je, protože ještě žije, pokud vím.“

„Kdo je to, řekněte nám jeho jméno!“ volali důstojníci.

„Vlastně ani nevím, jak se jmenuje,“ pokrčil Earp rameny. „Představuje se pouze jako Erik a má proto spoustu přezdivek: Projíždějící Erik, Šaman Erik a jiné. Někde je známý též pod jménem Dangerous (Nebezpečný) a dole v Mexiku mu vesničané, kteří rádi používají vzletná pojmenování, dokonce říkají Santa Enrico, Svatý.“

„Vzpomínám si, že jsem v nějakých novinách četl o muži přezdívaném Dangerous,“ ozval se jeden z důstojníků. „Byl to ale tak neuvěřitelný příběh, že jsem ho považoval za výmysl novinářů.“

„Můžete vzít jed na to, že byl pravdivý,“ řekl Earp. A pak nám vyprávěl příhodu, kterou s Erikem sám zažil, tak pozoruhodnou a zvláštní, že mi nešla z hlavy ještě několik dalších týdnů. A když jsem po pár letech ukončil vojenskou službu a odešel do civilu s hodností majora, rozhodl jsem se zasvětit svůj volný čas tomu, že budu vyhledávat lidi, kteří se s Erikem osobně setkali, nebo byli alespoň přímými svědky jeho činů, a sepsovat jejich vyprávění a vzpomínky.

Nebylo to mnohdy jednoduché a stálo mě to hodně úsilí i peněz, protože jsem musel procestovat několik států USA i Mexiko, kde všude se Erik vyskytoval; postupně jsem však shromáždil sbírku příběhů o tomto pozoruhodném muži, příběhů někdy až neskutečných, ze kterých vám teď první předkládám.

Váš

Major Slik

ZAČALO TO V ASCALONĚ

Podle vzpomínek Bena Evanse

Odpoledne se u mne zastavil Major, jak tady na ranči všichni říkáme manželovi naší šéfové, paní Kate – teda kromě jí samotné a jejich dvou capartů, samozřejmě. Opravoval jsem zrovna vrata od ohrady pro domácí koně a hned mi bylo jasné, že ho něco žere. Obvykle chodíval na pokec až večer, po práci, a to většinou jen po návratu ze svých cest, na kterých sbíral příběhy o Erikovi. Já byl také vždy jeho prvním posluchačem, když to pak měl sepsané. Ale teď už přece několik týdnů nikde nebyl!

„Hezké odpoledne, Majore,“ povídám – „stalo se něco? Vypadáte jako svého času Čiňan Li-Wong, když mu jednou v cirkuse při jeho parádním výstupu s ochočenými holuby doga jednoho zakousla, místo aby jej povozila na zádech.“

Nezdálo se ale, že by ho dnes moje cirkusácká historka pobavila.

„Mám špatné zprávy, Bene, a chci ti to říct jako první, než se ti to donese odjinud.“

„Týká se to Erika, vidíte?“

Pokýval hlavou, ale díval se přitom někam přes moje rameno. „Byl jsem dopoledne v městečku a je tam toho plno. MacBonett, ten co má na hlavní ulici železářství, se vrátil ze Santa Moniky, kde byl navštívit svoji dceru, která se tam provdala, a v místním plátku prý tam napsali, že Erik už je po smrti. Stavil jsem se u něho a on se dušuje, že to čet na vlastní oči. Stalo se to údajně již před časem a měla ho dostat nějaká banda v Novém Mexiku.“

Kladivo mi málem vypadlo z ruky.

„Chci tě ale ujistit, že tomu stejně nevěřím,“ dodal rychle, když uviděl výraz mého obličeje.

„A viděl někdo jeho mrtvolu?“ Sám jsem svůj hlas nepoznával.

„To ne – psali tam, že se tím chlubil šéf té bandy, když ho zatkli.“

„Tak to určitě není pravda, Majore. Víte přece, jaké kraviny píšou tihle zatracení novináři, jen aby jejich plátky lidé kupovali.“

„Myslím si to samé, Bene, ale říct jsem ti to musel.“

„A ví to už paní Kate?“

„Ještě ne, ale u večere jí to také řeknu. Oba přece víme, že si byli s Erikem blízcí.“

Chvilí se ještě snažil odvést řeč na něco jiného, když ale viděl, že jsem myšlenkami jinde, vzdal to a odešel.

To odpoledne jsem už toho moc neudělal a ani u večere mi nebylo do řečí s ostatními chlapama. Sebral jsem hrnek s kávou a šel se posadit do houpacího křesla na verandu svojí chatičky, kterou pro mne nechala postavit Kate vedle ubikací mužstva, když ze mne udělala po smrti svého táty správce ranče K+K. Pokuřoval jsem z fajfky a poslouchal, jak vedle zase Goméz vybrnkává na kytaru ty nádherné a táhlé mexické písně o lásce a smrti pod azurovou oblohou jeho rodiště.

Láska a smrt. Obojí jsem zažil i tady, na ranči K+K.

Henry Morton, otec Kate, zemřel po infarktu před pěti lety, a to mu bylo teprve něco přes šedesát. Byl to tvrdý a poctivý chlap a umřel v posteli jako správný rančer nové generace, která již nemusela bojovat s bandity a zloději dobytka. Zůstal po něm největší ranč v tomhle pohraničním okrese Texasu, který zdědila jeho dcera Kate. Byl vdovec a jiné dědice už neměl. Kate bylo tehdy jednadvacet let a byla rok vdaná. Všichni si mysleli, že ranč prodá a odstěhují se s Majorem někam do města, zvláště když se vědělo, že Major je sice fajn chlap a dobrý manžel, ale chov dobytka ho nebaví a pro vedení takového ranče je zcela nepoužitelný.

Ukázalo se však, že Kate kromě ranče zdědila i povahu svého otce a děda George Mortona, který sem po občanské válce přijel ze Severu hospodařit. Najala si nového předáka kovbojů a pustila se do řízení ranče s elánem a rozhodností, kterou by u ní předtím nikdo nečekal. S chlapy to báječně uměla; všichni naši honáci ji zbožňovali a většina z nich – kteří ji znali odmalička – by za ni dala duši. Pod jejím velením tak ranč K+K dále vzkvétal, a to ještě přitom stihla porodit Majorovi dva roztomilé klučiny a starat se s láskou a příkladnou péčí o jejich otce a svého manžela.

Poznali se v texaském Dalasu, kam Henry Morton poslal Kate na nějakou soukromou školu pro dívky z lepších rodin a kde Major bydlel u strýce po svém vyřazení z vojenské služby. A byla prý to oboustranná láska na první pohled. Musím se ale přiznat, že jsem nějaký čas Majora podezříval, že se seznámil s Kate pouze z toho důvodu, že se před ním zmínila o Erikovi. A o tom, že u nich v Ascaloně je spousta lidí, kteří Erika osobně znají, nejenom ona, a že tam žije dokonce i Erikův adoptivní otec.

Major byl totiž Erikem přímo posedlý, i když se s ním ještě nikdy sám nesetkal. Pamatuji se, že když Kate poprvé pozvala Majora na ranč, aby ho představila svému otci, hned první den po svém příjezdu si mě nechal zavolat a celé odpoledne jsem mu musel o Erikovi vyprávět.

O Erikovi, o tom svém milovaném chlapci, o kterém teď nějaký senzacechtivý pisálek napsal, že je mrtvý! Samozřejmě, že to nemůže být pravda, vím to. Jednou mi totiž Erik slíbil, že dříve než já neumře a na jeho slovo bylo spolehnutí,

vychoval jsem ho tak. A za ta léta, kdy jsme byli spolu, jsem se naučil mu věřit i pro tu jeho úžasnou schopnost zděděnou po předcích a... ale o tom až později.

Dnešní rozhovor s Majorem tak ve mně znovu vyvolal vzpomínky na události, o kterých jsem mu tehdy vyprávěl. Na události, které se staly v posledním roce devatenáctého století, kdy jsme s Erikem přijeli do Ascalony a které nám oběma úplně změnilы život.

S úctou

Ben Evans

[1]

„Ascalona, konečná stanice,“ oznámil průvodčí a vlak začal brzdit. „Vítejte v poslední osadě státu Texas před hranicí s Mexikem, do kterýho je vodsad' asi třicet mil na jih,“ dodal.

Erik sundal z police naše dvě cestovní tašky a oba jsme vystoupili z jediného vozu pro cestující, připojeného hned za lokomotivou. Ostatních šest bylo přepravních pro dobytek.

Kromě nás dvou přijela v ten den do Ascalony pouze mladá žena v hezkých modrošedých cestovních šatech, kterou na peróně čekal a políbil starší muž, podle bílého límečku zřejmě pastor. Ta žena s námi cestovala několik posledních zastávek, seděla ve voze na lavici hned u dveří, a celou tu dobu po Erikovi kradmo pokukovala. Nebylo to poprvé, kdy jsem všiml, že Erik se ženám líbí a kdy mu to více či méně otevřeně dávaly najevo. A nebylo se čemu divit – vysoký, štíhlý, s vypracovanou, pružnou postavou a obličejem, jehož lehce vystouplé lícní kosti, širší nos a snědší pleť lemovaly husté, černé a kadeřavé vlasy až na ramena – takový mladý muž musel rozbušit srdce každé ženě, která nebyla slepá, zvláště když na svých devatenáct let vypadal o pár let starší.

Muž odvedl tu ženu k lehké dvoukolové bryčce se zapřaženým koníkem, která stála za rohem nádražní boudy. Když jí pomáhal nastoupit, žena věnovala Erikovi poslední obdivný pohled. Oba pak odjeli po úzké vyjeté cestě do městečka, vzdáleného od železnice přes půl míle.

Bylo před polednem a venku již bylo pěkné vedro. Šli jsme kolem *corralů*, v tuto roční dobu ještě prázdných, a po čtvrt hodině jsme dorazili do městečka.

Ascalona měla tenkrát několik desítek domů rozložených kolem široké hlavní ulice a dvou vedlejších, z nichž bylo dokonce několik s kamenným nebo cihlovým zdivem. Většina domů a obchodů byla kupodivu v dobrém stavu, opatřena novým nátěrem a se záclonkami a květinami v oknech. Po obou stranách hlavní ulice se táhl široký dřevěný chodník a v místě, kde se ulice ještě rozšířila do náměstíčka s kostelem, rostlo uprostřed několik platanů. A byla zde dokonce zavedena elektřina, jelikož po jedné straně ulice byly na sloupech nataženy dráty elektrického vedení. Na to, že to byla pohraniční osada tak říkajíc ‚na konci světa,‘ na mě zapůsobila dobrým dojmem a nikoliv chudě.

Měli jsme za sebou dosti únavnou dvoudenní cestu za San Francisca, oba jsme se potřebovali najíst, napít a okoupat, takže jsme nejdříve zamířili do hotelu na

hlavní ulici, se slibným názvem Kráska Texasu. Uvnitř byl příjemný chládek a chlapík s ulízanými vlasy a dlouhými licousy, který u jednoho z několika stolků jídelny četl noviny. Měl na sobě domácí úbor a nohy položené na vedlejší židli. Když jsem mu řekl, co bychom si přáli, vzal ze stolu plácačku na mouchy, několikrát s ní hlučně práskl do stolu, a když ze dveří kuchyně vykoukla tlustá Mexičanka s modrým šátkem na hlavě omotaným do uzlu, nařídil jí, co má připravit k jídlu a pití – „a taky horkou koupel pro pány na dvojků!“

Když Erik odnesl nahoru do pokoje naše věci, sdělil mi, že se jmenuje Nikolas Buchanan, že je majitelem Krásky Texasu, a hned si řekl o dva dolary. Když jsem mu dal čtyři s tím, že zůstaneme i přes noc, viditelně pookřál a celkem ochotně mi ukázal, kde najdeme lidi, které jsem chtěl v Ascaloně navštívit.

Po chutném obědě a koupeli jsme si oba na hodinku zdřímli, protože nemělo smysl v tom horku courat po ulici. Pak, již odpočatí a v čistých košilích, jsme opustili hotel.

Dům soudce Doylea stál na druhé straně ulice, jen pár kroků od hotelu, a měl dvoje dveře. Zaklepal jsem na ty, na kterých visela cedule s jeho jménem a postavením a otevřel je. Uvnitř místnosti seděli dva muži, jeden za stolem z leštěného javoru, druhý v lenošce u malého stolku vedle. Oba měli před sebou sklenice s pitím a v ruce doutníky. Muž za stolem byl jen v košili s rozepnutým límcem, ten druhý měl na sobě oblek s vestou.

„Co si přejete?“ ozval se muž v košili rozmrzele. Ani jeden z nich se neobtěžoval odpovědět na náš pozdrav.

„Vy jste soudce Doyle?“

„Ano, já jsem soudce Doyle – a kdo jste vy? A co chcete!“

„Jmenuji se Ben Evans, pane soudce, a tohle je můj syn Erik. Přijeli jsme dnes z Friska ohledně dědictví po mém bratru Bertovi.“

„Žádný Bert Evans tady nikdy nebydlel, ani nezemřel!“

„Žil tady pod jménem Johanson – takové bylo dívčí jméno naší matky. Měl za městem pilu a umřel asi před měsícem.“

Soudce se úkosem podíval na druhého muže, který si nás nezúčastněně prohlížel. „Můžete nějak prokázat své nároky na dědictví po Bertu Johansonovi?“ řekl již přívětivějším tónem.

„Jistě, pane soudce, ale raději bych to probral jen s vámi osobně.“

„Tohle je pan Brooks,“ kývnul soudce hlavou směrem k druhému muži. „Je ředitelem zdejší banky a hned uvidíte, že záležitosti kolem pily Berta Johansona se jeho banky úzce dotýkají. Takže účast pana Brookse je zde přímo nezbytná.“

Pozorněji jsem si toho Brookse prohlédl. Tuctový, nevýrazný obličej muže po čtyřicítce, jaký si normálně nezapamatujete, nebýt arogantního pohledu jeho očí. Měl drahý, perfektně ušitý oblek, pěstěné ruce, čerstvě upravený účes a

ležerní pohyby muže, opájejícího se vědomím vlastní důležitosti. Poznal jsem již hodně takových týpků a vždy s nimi byly jenom potíže.

Vytáhl jsem z kapsy kabátu svazek listin a jednu soudci podal. „Tohle je Bertova závěť, ve které mi odkazuje veškerý svůj majetek, což má být pila se zařízením, nějaké pozemky, peněžní hotovost a zůstatek na účtu v bance v době jeho smrti. A také osobní věci v domě.“

Soudce odložil doutník a začel se do závěti. Pak ji podal Brooksovi, který ji zběžně přeletěl očima a vrátil mu ji. „Zdá se být v pořádku,“ řekl soudce. „Jak jste k ní přišel, pane Evansi? Když Bert Johanson zemřel, nic se v jeho domě nenašlo. Žádné písemnosti ohledně jeho rodiny, o poslední vůli ani nemluvě, žádné dopisy, nic co by nasvědčovalo, že není Johanson, ale Evans...“

„Myslím, že pan Brooks jeho pravé jméno znal,“ přerušil soudce Erik.

Jeho poznámka očividně Brookse překvapila. Ostatně soudce Doyle také. Na soudcův tázavý pohled Brooks procedil: „To je samozřejmě nesmysl, Jime. Nebyli jsme s Bertem Johansonem ani přátelé, znal jsem ho pouze jako klienta naší banky. Ale je pravda, že při svém povolání přicházím do styku se spoustou lidí a nemohu si pamatovat všechna jejich jména – možná jsem se někdy setkal i s nějakým Evansem, není to ostatně zas tak nezvyklé jméno.“

Podíval se po těch slovech na Erika a já jsem v jeho očích zahlédl, kupodivu, něco jako letný záchvěv strachu. Nebo to bylo něco jiného? Raději jsem rychle odvedl řeč jiným směrem. Třeba by soudce požadoval po Erikovi vysvětlení a já jsem nechtěl opět i tady těm mužům vysvětlovat, že Erik má již od dětství schopnosti, zřejmě vrozené, které já ani on nedovedeme pochopit.

„Ta závěť mi přišla do San Franciska v dopise na moje jméno, pane soudce. Před dvěma týdny, bez jakéhokoliv vysvětlení, pouze u ní byl přiložený útržek ze zdejších novin, že Bert měl minulý měsíc pohřeb.“

Takticky jsem soudci zamlčel těch tři sta dolarů, které též byly v dopise, což bylo ode mne prozíravé, jak se zakrátko ukázalo.

„Víte, neviděli jsme se s bratrem od konce té hrozná války, kde jsme oba bojovali u stejného pluku. Bert u vojska zůstal i po válce, zatímco já se vrátil do civilu. Celá ta léta jsme o sobě nic nevěděli, až najednou, budou tomu už dva roky, jsem od něho dostal dopis. Psal v něm, že se mu náhodou dostal do ruky leták cirkusu Bordini a dočetl se v něm, že tam pracuji. Tak ten dopis poslal na adresu cirkusu a já ho dostal. Bert v tom dopise ještě napsal, že žije v Ascaloně, kde má pilu, a to pod jménem Johanson. Proč si zde změnil jméno, o tom se ale v dopise nezmínil. Odepsal jsem mu, vylíčil svoje životní osudy od doby našeho rozloučení a tím naše korespondence zase skončila. Tady je ten Bertův dopis, pane soudce, i s obálkou na moje jméno.“

Chvíli to trvalo, než soudce dopis opět prostudoval. Tentokrát ho ale Brooksovi přečíst nedal a konečně nám alespoň dovolil posadit se na židle u stěny místnosti.

„Vidím, že jste se na tohle sezení velmi dobře připravil, pane Evansi,“ konstatoval soudce. „Není pochyb o tom, že jste zákonný dědic po Bertu Evansovi alias Johansonovi, a to jediný, jelikož zemřelý nebyl ženatý, neměl žádného potomka a nikdo jiný se o dědictví nepřihlásil. Má to ovšem jeden háček,“ podíval se zase úkosem na Brookse. „Nic jste totiž nezdědil. Nenašly se u něho žádné peníze ani cennosti, a co se týče pily a zůstatku na účtu v bance – tak k tomu vám řekne více tady pan Brooks.“

Ten mezitím opět nasadil svůj nezúčastněný a přezíravý výraz obličeje. Díval se někam přes naše hlavy, když spustil: „Pan Johanson si před rokem vzal u naší banky úvěr na zakoupení nových strojů pro svoji pilu. Byl na částku zhruba tři a půl tisíc dolarů i s úrokem, která byla splatná před třemi týdny. Nutno říci, že půjčku pravidelně uhrazoval, přesto ale v den její splatnosti měl ještě zaplatit něco přes tisíc dolarů. To neudělal, takže pila s veškerým vybavením připadla bance, jako zástava poskytnutého úvěru, což jsou obvyklé podmínky banky v takových případech. A pan Johanson s tím souhlasil v řádně sepsané smlouvě.“

„Kolik přesně ten dluh dělá?“ zeptal jsem se.

Brooks si mě změřil pohledem, jakým zkušený bankéř odhaduje obsah peněženky zákazníka. Zřejmě jsem neobstál, protože v jeho odpovědi zazněl posměšný tón. „Po započtení třiceti dvou dolarů, což byl zůstatek na účtu pana Johansona v době jeho skonu, činil dluh celkem tisíc sto pět dolarů. A přesně v této výši byl také uhrazen.“

„Jeho dluh již byl uhrazen?“

„Jistě. Banka tady není od toho, aby provozovala pilu, takže jsem ji nabídnul zájemcům ke koupi a koupil ji pan Monk, majitel dolu na stříbro ve zdejších horách.“

„Cože? Prodal jste Bertovu pilu nějakému panu Monkovi za tisíc sto pět dolarů, i když měla zřejmě mnohonásobně vyšší hodnotu?“

„Samozřejmě. Solidní banka – a tou ta moje nepochybně je – nevyužívá přece úmrtí svých klientů k vlastnímu obohacení, pane Evansi.“ Vysmíval se mi již zcela nepokrytě. „Mojí povinností bylo zajistit, aby banka dostala pouze to, co jí patřilo, nic více!“

Obrátil jsem se k soudci. „Tahle zlodějna je podle zákonů státu Texas, pane soudce?“

„Obávám se, že ano, pane Evansi, ovšem takhle bych to nenazýval. Uvědomte si, prosím, že váš bratr nedostal svým závazkům vůči bance a ta se proto podle úvěrové smlouvy stala novým majitelem pily. Pan Brooks měl plné právo ji prodat komukoliv a za jakoukoliv cenu.“

„Takže jsme sem jeli dva dny úplně zbytečně?“

Soudce pokrčil rameny a Brooks se ozval: „Můžete přece na zdejším hřbitově vzdát bratrovi poslední vzpomínku!“

Měl jsem chuť si odplivnout, ale Erik mi stiskl rameno: „Rádi bychom viděli tu úvěrovou smlouvu, pane Brooksi, a také doklady o konečné výši dluhu Berta Evanse vůči vaší bance.“

Tentokrát byl Brooksův pohled již jasně nepřátelský.

„Nevidím sebemenší důvod, aby někdo...“

„Pan Evans má na to právo, Tede,“ přerušil ho soudce. „Je to Johansonův zákonný dědic.“

„Dobrá, ať se tedy za mnou staví zítra dopoledne do banky.“ Při těch slovech se už na nás ani nepodíval.

Zvedl jsem se k odchodu. „Nebudu vás už déle zdržovat, pane soudce. A jsem vám vděčný, že jste si pro nás našel čas.“

„Dostanu devět dolarů,“ řekl soudce. „Za vyřízení dědictví. Moje usnesení v téhle věci si tady můžete zítra též vyzvednout.“

Podal jsem mu peníze. „Ode dneška nedám na zákonodárství státu Texas dopustit. Univerzální dědic tady nic nezdědí a na poplatcích zaplatí jen mizerných devět dolarů. Ascalona je holt skvělé místo pro smrt!“

Nikdo z nich neodpověděl. Ani na náš pozdrav, když jsme s Erikem odcházeli.